

Het weeshuis der verloren kinderen

Het weeshuis der verloren kinderen zag eruit als een gevangenis, vond Fiene. En dat was het ook. Het bakstenen gebouw had hoge, smalle ramen. Voor de brede voordeur was een trapje dat uitkwam op een ommuurd plein. De enige uitweg was via de smeedijzeren poort, maar die zat op slot.

‘Omdat we jullie niet kwijt willen raken,’ legde directrice Vogeltjes altijd aan de nieuwelingen uit. Ze had trouwens echt iets weg van een vogel. Niet van een lief parkietje maar van een gier.

Fiene wilde niets liever dan kwijtraken. Daarom zat ze als het even kon met haar hoofd ergens anders, zo ver mogelijk van het weeshuis vandaan. Dan zeilde ze in gedachten weg met een bootje over zee. Of ze

stond met haar spiksplinternieuwe ouders in de dierenwinkel en mocht een puppy uitkiezen. Zo'n schattig teckeltje, dat ze elke dag zou uitlaten in het bos.

In de omgeving van het weeshuis waren jammer genoeg geen bomen. Tenzij je de plastic kerstboom meetelde, die in december in de hal werd gezet.

'Handig en verstandig,' volgens Vogeltjes.

Fiene vond er geen bal aan.

De meeste vogeltjes houden van de natuur, maar dat gold niet voor de directrice. Zodra een grassprietje zijn kopje tussen de tegels op het plein durfde uit te steken, werd het er door Vogeltjes' klauwachtige vingers uitgerukt. De enige planten die ze toestond, waren dode planten zoals andijvie, sla of prei. Een busje van super Grutjes kwam ze twee keer per week brengen, samen met nog een heleboel andere boodschappen. Fiene en de andere weeskinderen moesten de zware kratten naar de keuken dragen.

'Dat scheelt mij weer een gymles,' zei Vogeltjes dan.

In de linkervleugel van het weeshuis was een klaslokaal. Daar leerden de kinderen rekenen, schrijven en lezen en zo. Maar huishoudkunde was het hoofdvak en dat oefenden ze in de praktijk. Afwassen en koken in de keukens. Wassen en spoelen in de wasserij. Bedden verschoneren, wc's schoonmaken en de ellenlange gangen dweilen – Fiene deed het allemaal. Haar schrale handen waren rood en hadden kussentjes van eelt. Ze kon zich nauwelijks meer voorstellen dat haar leven ooit anders was geweest. En al helemaal niet dat het ooit nog zou veranderen.

Theodoor Haast

Theodoor Haast had een dikke auto en een belangrijke baan. Van negen tot zes was hij druk, druk, druk. Hij woonde vergaderingen bij, bezocht lastige klanten en hing voortdurend aan de telefoon. Het lege gevoel overviel hem pas als hij na een zware werkdag de carport in reed. Had ik maar een vrouw, dacht Theodoor. Dan zou mijn leven volmaakt zijn.

Hij droomde van samen kopjes thee drinken. Van een boswandeling op zondagochtend en van dineren bij kaarslicht. Wat zou het heerlijk zijn als er naar zijn thuiskomst werd uitgekeken en zijn pantoffels al klaarstonden in de hal. Hij verlangde naar de geur van versgebakken cake en appeltaart. Naar door haar gebreide kriebeltruien, die hij in de kerstvakantie zonder morren zou dragen. Naar samen bij de open haard zitten en kruiswoordpuzzels maken.

Hij had heus wel zijn best gedaan, hoor. Om een vrouw te vinden. Maar altijd was er wel wat. Neem nou Agaat van Boven. Hij had haar ontmoet tijdens een golfwedstrijd. Ze had een prachtige swing en een mooie glimlach. En ze droeg groene ruitjesbroeken. Zijn favoriete kleur! Hij had er meteen werk van gemaakt en haar meegevraagd voor een wandeling.

‘Dat zal Mannie leuk vinden,’ zei ze.

Theodoor schrok, tot ze hem een foto liet zien. Mannie was geen echtgenoot maar een witte Duitse dog met zwarte vlekken. Theodoor vond het eerlijk gezegd meer een kalf dan een hond.

Hun boswandeling begon veelbelovend. Het zonnetje scheen en de vogels zongen. Mannie liep voor hen uit en snuffelde aan alles wat hij tegenkwam. Vooral aan vieze dingen, zoals drollen en hoopjes vuilnis. Waarschijnlijk vindt hij vies juist lekker, dacht Theodoor. Er hingen tenminste dikke kwijldraden uit Mannies bek.

Halverwege rustten ze even uit op een bankje.

Wat zag Agaat er mooi uit in haar groene bodywarmer!

Ik ga het gewoon doen, besloot Theodoor. Ik geef haar een zoen.

Maar Mannie was hem voor. Hij zette zijn voorpoten op de bovenbenen van Agaat en likte haar gezicht alsof het een ijsje was. En ze vond het nog grappig ook!

‘Poepiesnoepie van me,’ zei ze met een hoog stemmetje en ze kuste Mannies neus. Diezelfde neus die aan de drollen en het vuilnis had gesnuffeld! Theodoor dacht aan gevaarlijke bacteriën en enge ziektes en toen wist hij zeker dat hij Agaat van Boven nooit van zijn leven ging zoenen.

Tilly Wilnie kwam hij tegen tijdens een vakantie in Zwitserland. Haar groene ogen kleurden prachtig bij de alpenweiden. Theodoor raapte al zijn moed bij elkaar en bood haar een etentje aan.

‘Graag,’ zei ze, en zijn hart maakte een sprongetje.

Hij had een tafeltje bij het raam gereserveerd. Met uitzicht op een sneeuwde bergtop. Tilly Wilnie wilde geen kaasfondue, geen druivensap en zelfs geen toetje. Ze at alleen wat sla en drie kruimels brood. Die gaat straks echt geen appeltaarten voor me bakken, dacht Theodoor, en hij was meteen genezen.

Zijn laatste poging was met het meisje van de bakker. Neeltje kon niet alleen goed appeltaarten maken, maar ook koekjes en croissantjes. En o, wat rook ze heerlijk naar versgebakken brood! Tegen de klanten deed ze poeslief. Ook tegen Theodoor, tot ze verkering kregen... Hij had in Neeltje een slagroomsoesje verwacht, maar hij kreeg een citroentaart.

Nee, Theodoor en de vrouwen, dat was geen succes.

Open dag

Vier keer per jaar hield het weeshuis der verloren kinderen een open dag. Dan werd de buitenwereld toegelaten om Vogeltjes' goede werken te bewonderen.

De weeskinderen stonden in kooropstelling op het plein. In hun mooiste kleden en met gepoetste schoenen en gezichten. En met pijn in hun maag, want misschien, heel misschien, werden ze vandaag uitgekozen.

Fiene nam zich elke keer weer voor om nergens op te rekenen, dan kon je ook niet teleurgesteld raken. Maar zodra de poort openging, was er toch altijd dat sprankje hoop dat zich net als de grassprietjes op het plein naar boven wist te wringen.

Samen met de andere weeskinderen zong ze de bezoekers toe. 'Welkom, welkom, welkom allemaal!'

Een echtpaar keek naar Hassan, een kleine jongen met gitzwarte ogen. Maar niemand zag Fiene staan.

Het lied was uit en de bezoekers klaptten.

‘Dank u,’ zei Vogeltjes, en ze begon aan haar gebruikelijke toespraak. ‘Als de kinderen hier binnenkomen, zijn ze alles verloren.’ Ze legde haar hand op haar kippenborst. ‘Niet alleen hun ouders, maar ook hun levenslust. Wij proberen hun bestaan opnieuw zin te geven door middel van onderwijs en werkervaring. Zodat ze kunnen uitgroeien en opbloeien tot waardige burgers van onze maatschappij.’

Een vrouw met een haarknot in de vorm van een donut stond de hele tijd naar Yfke te glimlachen. Maar niemand glimlachte naar Fiene.

‘Een instituut kan echter nooit een gezinssituatie vervangen,’ zei Vogeltjes. ‘Daarom zijn we enorm blij met jullie komst. Spreek de kinderen gerust aan. Ze zullen uw vragen graag beantwoorden.’

Niemand vroeg iets aan Fiene.

Maar de lunch was een feestmaal. In plaats van waterige andijviestampot aten ze hamburgers met frietjes en aardbeienijs met slagroom na.

Om drie uur was er een ballonnenwedstrijd. Ieder kind kreeg een ballon met een touwtje, waar een kaartje aan hing. Op het kaartje stond het adres van het weeshuis. Je hoefde er enkel nog je naam boven te zetten.

FIENE VAN DALEN schreef Fiene met het puntje van haar tong uit haar mond.

Ze stelde zich voor dat haar ballon helemaal tot in Frankrijk kwam. Dat iemand het kaartje las en dacht: ach, gossie, dat arme weeskind. Ik stuur dat kaartje niet terug met de post, ik ga het zelf brengen. En als het dan een aardig meisje is, mag ze bij mij komen wonen.

De weeskinderen gingen met hun ballonnen op het plein staan. Vogeltjes stak haar snavelachtige neus omhoog alsof ze wilde ruiken hoe de wind stond.

‘Ik tel tot drie,’ zei ze. ‘Dan laten jullie allemaal tegelijk het touwtje los. Wiens ballon het verste komt, wint een prijs. Een, twee...’

‘Drie!’ riep iedereen.

De ballonnen stegen op naar de blauwe lucht. Ze gingen hoger en hoger

en zweefden de vrijheid tegemoet. Alleen de rode ballon van Fiene bleef met het kaartje achter de poort haken. Ze sprong zo hoog als ze kon om het los te maken, maar ze kon er niet bij.

‘Meneer!’ riep ze tegen een man die vlakbij stond.

Hij hoorde haar niet en keek alleen naar Emma.

Open dagen waren de fijnste en tegelijkertijd de verdrietigste dagen van het jaar.

Fiene vluchtte naar binnen.

In de hal liepen mensen.

Ze rende de trap op.

Op de slaapzalen waren mensen.

Ze rende weer een trap op en nog een trap en ineens was ze boven. Zo boven als ze nog nooit was geweest. Het weeshuis der verloren kinderen had een zolder! Hij stond vol met dozen en kisten en overal hingen spin-
nenwebben.

